

doplniti a bylo proto podle § 510 odst. 1 c. ř. s. rozsudky obou nižších soudů zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu, aby, doplně řízení ve směru právě uvedeném, znovu rozhodl. Zbývá ještě otázka náhrady zisku ze směny. První soud, přiznav žalobcům ušlý zisk následkem znemožnění stavby, se otázkou náhrady zisku ze směny zabývatí nemusil a nezabýval. Nezabýval se jí však ani odvolací soud, ježto měl za to, — a to mylně, — že netřeba se jí obíratí, protože žalobci v tom směru rozsudek prvního soudu nenapadli. Nebyla tedy otázka ta nižšími soudy ani probrána, ani rozhodnuta. Ale žalobci nárok na zisk ze směny uplatnili a nutno proto o něm jednati a rozhodnouti. Pro rozhodnutí o nároku tom není dosud dán potřebný podklad a nezbylo proto, než na dovolání také z tohoto důvodu rozsudky nižších soudů zrušiti. Jest podotknouti, že, kdyby bylo uznáno na náhradu zisku ze směny, bylo by tak, jak bylo dovoděno při náhradě následkem vzestupu cen vyvlastněných pozemků, přihlížeti co se onoho zisku týče v nejzazším případě toliko ke dni 1. prosince 1925.

Čís. 14881.

Automobily. Zákon čís. 162/08 ř. z.

Vojenské osoby, řídící ve výkonu své služby silostroj, neručí za škody spáchané provozem silostroje vůbec; za škodu ručí tu stát a to, je-li nárok posuzovati vzhledem k předpisu § 3 odst. 3 aut. zák. podle práva občanského, podle § 8 aut. zák.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1936, Rv I 261/34.)

Žalobce domáhá se náhrady škody na vojenské správě jako vlastníci automobilu, kterým jemu řidič tohoto automobilu, odsouzený pro to brigádním soudem pro přestupek proti bezpečnosti života, způsobil škodu na autobusu. Proti žalobě namítl žalovaný stát, že za škodu neručí, poněvadž v době srážky jízda vojenského auta dala se při vojenském cvičení z nařízení vojenského velitelství. Šlo tudíž o výkon vojenské výsostné moci státní a zákon, ukládající státu ručení za škodu výkonem moci takové vzešlou, dosud vydán nebyl. Nižší soudy uznaly žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud z těchto důvodů: Ručení žalovaného státu a to výhradně podává se již z toho, že řidič, jehož zavinění bylo prokázáno trestním odsouzením, byl ve výkonu služby, takže sám za škodu neručí (§ 1 odst. 2 uvedeného zákona). Dle zprávy justičního výboru poslanecké sněmovny o usnesení panské sněmovny čís. 709 příloh XVIII. sedění 1908 má tato výminka co do ručení řidičů náležejících k vojenskému stavu svůj důvod ve zvláštních poměrech vojenské služby, která tuto činnost a způsob jejího výkonu ukládá postiženým zcela neodvisle od jejich vůle, vůči občanstvu pak jest dosti učiněno neobmezeným ručením vojenského eráru (Bartsch: Das Automobilhaftpflichtgesetz 147). Zákon o ručení škody provozem jízdních silostrojů ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. z. neroze-

znává, kdo jest majitelem a provozovatelem jízdy silostrojem, ručení jest tu všeobecné, vyloučení řidičů vojenských má za následek výhradné ručení vojenské správy. Avšak nešlo ani o výhradný výkon výsostní moci státní, neboť jízda měla jen účel čistě hospodářský, by se jí totiž dopravili účastníci velitelského kursu na místo cvičení. Jízda ta nemusila býti výhradně vykonána silostrojem a netvořila podstatnou součást onoho cvičení, nýbrž dala se jen v zájmu dopravy ze cvičení. To není výkon výsostní moci státní. Odvolání se na §§ 3 a 8 aut. zák. má význam jen pro otázku zavinění, která jest rozřešena trestním rozsudkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Vývody dovolání po právní stránce se odkazují na rozhodnutí čís. 11402 Sb. n. s., v němž bylo blíže vyloženo, že při ustanovení § 1 odst. 2 autom. zák. bylo zákonodárcovým úmyslem vyloučiti vojenské osoby jako řidiče, řídily-li jízdný silostroj ve výkonu své služby, z ručení vůbec, poněvadž stát sám poskytuje osobám poškozeným provozováním vojenského silostroje, řízeného vojákem, dostatečnou záruku za náhradu způsobené škody, jak jest uvedena v § 1 odst. 1 autom. zákona. Na tom nemění nic, že šlo v souzeném případě o srážku dvou silostrojů, a že případ jest posuzovati vzhledem k ustanovení odst. 3 § 3 autom. zák. podle předpisů práva občanského. Zavinění vojenského řidiče, jehož vojenská správa k řízení vojenského auta použila, bylo prokázáno a jest proto její ručení podle § 8 autom. zákona odůvodněno. Rozhodnutí čís. 10384 Sb. n. s., na něž poukazuje dovolatel, se nehodí na souzenou věc, neboť jeho skutkový a právní základ byl zcela jiný.

Čís. 14882.

K § 46 (2) nesp. říz.

S hlediska nezákonnosti nelze přezkoumati úsudek soudu, zda firmy se od sebe zřetelně odlišují.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1936, R I 1391/35.)

N i ž š í s o u d y neuznaly souhlasně, že by povolenou změnou firmy, již se cítila dotčena stěžující si firma, byl dotčen předpis čl. 20 obch. zák., usoudivše srovnáním znění obou firem, že se navzájem tak rozlišují, že záměna není možná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent napadá souhlasná usnesení nižších soudů z důvodu nezákonnosti (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.) a sice pro porušení